

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelsen af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v., jfr. lov nr. 77 af 4. marts 1949.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4329; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2261).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kai Jensen: Hvad der gælder om det forslag, vi lige har behandlet, gælder også om dette lovforslag. Nu har kommunerne dog i sommeren 1949 haft lejlighed til at disponere over de båndlagte beløb, og jeg finder derfor ikke anledning til at gøre bemærkninger om forslaget, men kan på mit partis vegne anbefale det til hurtig vedtagelse her i tinget.

Peder Christensen: Dette lovforslag går ud på at binde de beløb, der tilfalder kommunerne af de efterbetalinger og bøder, som skyldes den ekstraordinære formueopgørelse. Den højtærede minister oplyser i sin skriftlige fremsættelse, at der i det sidste halvår er frigivet 46,5 mill. kr. af de ca. 88 mill. kr., der er indbetalt til nationalbanken.

Forudsætningen for at frigive disse penge var, at de ikke indgik i den almindelige drift, men at de blev anvendt til anlægsarbejder som skoler, sygehuse, alderdomshjem, aldersrenteboliger o. lign., og vi finder det rigtigt, at man fortsætter med at frigive midlerne til kommunerne på disse betingelser. I og for sig er det måske meningsløst, at efterbetalinger og bøder, der skal indbetales for de endnu ikke afsluttede sager, skal gå gennem nationalbanken, dersom de temmelig omgående skal gå ud til kommunerne igen. Pengene er jo kommunernes, og de bør kun anvendes til de nævnte formål, men de bør også frigives til disse formål.

Vi kan altså medvirke til lovens forlængelse med endnu et år, idet vi — ligesom vi gjorde med hensyn til det lovforslag, vi behandlede før — udtrykker håbet om, at vi

hurtigst muligt må få en afslutning på disse sager.

Aksel Møller: I den højtærede ministers skriftlige fremsættelse af lovforslaget forekommer der, således som det blev sagt før, en bemærkning om, hvor meget der ialt er indkommet til nationalbanken, og hvor stort et beløb der senere er frigivet for båndlæggelse i nationalbanken. Det sidste beløb er på 46,5 mill. kr., men så siger den højtærede minister:

„Herudover har indenrigsministeriet for købstadkommunernes vedkommende frigivet ikke ubetydelige beløb, inden de endnu var indbetalt til nationalbanken, og muligvis gør der sig et tilsvarende forhold gældende for sognekommunernes vedkommende.“

Jeg er egentlig ikke rigtig klar over, hvorledes disse bemærkninger skal forstås. Jeg synes, at når indenrigsministeren fremsætter taloplysninger om, hvor meget der er indgået til nationalbanken, og hvor meget der er frigivet, så havde det været rart, om han samtidig havde fremsat oplysninger om, hvor meget der er frigivet til købstadkommunerne, inden indbetaling til nationalbanken har fundet sted, for indenrigsministeriet må jo vide, hvor meget der på denne måde frigives, før det kommer til nationalbanken, og jeg forstår slet ikke ordet, at der „muligvis“ gør sig et tilsvarende forhold gældende for sognekommunernes vedkommende, medmindre man har delegeret amtterne en ret til at give en tilsvarende lempelse som den, jeg kan forstå købstadkommunerne nyder. Derved er det blevet umuligt for mig at se, hvor store de beløb er, som er indgået i kraft af denne lovgivning til fordel for kommunerne.

Jeg deler ganske den opfattelse, at disse midler ikke bør komme den kommunale drift til gode, men alene bør anvendes til de kommunale opgaver, som forestår i kommunerne. Jeg skal ikke gøre nogen bemærkning om det hensigtsmæssige i at frigive disse penge, i alt fald ikke om det tempo, hvori frigivelsen finder sted; jeg går ud fra, at indenrigsministeren ved denne frigivelse tager et almindeligt hensyn til den beskæftigelsessituation, som råder i landet, ikke blot i dette øjeblik, men også på de forskellige årstider, hvor arbejderne kan sættes i gang.

Axel Sørensen: Mit parti anser dette lovforslag som en naturlig konsekvens af det lovforslag, vi debatterede før, og er fuld-